

Tale — er under almindelige Forhold eller de Forhold, jeg tænker mig som foretaende, ikke tilstrækkelig og derhos noget byr, og den har tillige den Vanskelighed ved sig, at den er meget begrændet i Henseende til den Tid, inden hvilken Tilbagebetaling skal ske. Dette er tre Momenter, som jeg tillægger ikke ringe Betydning. Nu vil man sige, at i December sidste Aar blev der ogsaa givet Laan af Banken til en hel Mængde Institutioner, og man gjorde da den Erfaring, at disse Laan bleve til dels meget hurtig tilbagebetalte. Deraf udbrager man saa den Slutning, at der kan dog ikke være saa store Vanskeligheder tilsted, ikke saa faretruende Forhold, men dertil tillader jeg mig at oplyse, at naar disse Tilbagebetalinger fandt Sted saa hurtigt og i saa stort Omfang, skete det derved, at man realiserede de Effekter, som der kunde være Tale om at realisere hurtigt, og opgavde forøvrigt tilbøds de Kapitaler, man havde mod Raution eller paa anden Maade. Saaledes fyldestgjorde man den Gang sine Forpligtelser; thi ikke alene var Renten høi, idet den bevægede sig omkring 7 $\frac{1}{2}$ pSt., men dernæst havde man tillige en anden Grund, nemlig at man ønskede at bevare Bankens Lillid. Man vidste, at December Termin var man kommen over, men at andre Terminer vilde følge efter, og man vidste, at Vanskelighederne ved at fyldestgjøre Forpligtelsen i Juni Termin maatte i Følge Sagens Natur blive langt større, end i den forløbne Termin, da man dog havde Noget at realisere, og man anstrengte sig derfor i høi Grad for at fyldestgjøre Forpligtelserne. Jeg mener altsaa, at Situationen, som den var i December, afgiver aldeles intet Bevis for, hvorledes Situationen vil blive i Juni og i senere Terminer; thi det er min Overbevisning, at Opfigelserne da ville blive mange og store og Fyldestgjørelsen af dem vil blive uendelig vanskelige. Nu veed jeg godt, at man vil svare mig og sige: Men, Gud bevares, der ligger jo Penge nok i vore Banker, fremfor Alt i Nationalbanken; den ligger jo med uhyre Kapitaler, efter vore Forhold vel at mærke, og man vil sige, at kan der ydes Sikkerhed for disse Kapitaler, er der Intet i Veien for at faae dem. Nei, ganske rigtig, men der er den Omstændighed derved, at de Kapitaler ikke kunne føres ud i Situationen paa den Maade, som Kapitalen kunde ved den Foranstaltning, der blev truffen ved Loven af 18de December 1857. Den Kapital, der stilledes til Disposition ad den Veie, blev fordelt trindt om i Landet mod Sikkerheder, som ingen Bank reflekterer paa. Altsaa, ad den Veie er det slet ikke muligt at ordne Sagen nu; Bexeltrafikken og Sligt er ophørt, saa at jeg skjønner ikke, at der er nogen Maade til at faae disse Penge ud, navnlig i de Kredse; jeg har fremhævet, hvor der er særlig Trang dertil. Man vil saa sige, at der er andre Veie, ad hvilke de Paagjældende kunne blive hjulpe;

de kunne ty til Kreditforeningerne og faae Laan der. Ja, ganske rigtig; men der er to Ting derved at bemærke. For det Første er der at bemærke, at de Laan, som der kunne faas, ville i Reglen være utilstrækkelige til at fyldestgjøre de Forpligtelser, der ved Hjælp af Laanet skulle fyldestgjøres, saaledes stille Prioritetsforholdene sig her i Landet, og naar dette er Tilfældet, naar disse Laan, der skulle søges gennem Kreditforeningerne, ikke kunne bringes til at naae den Størrelse, der er nødvendig for at fyldestgjøre Forpligtelserne, nytter denne Henviisning ikke. Den Gang, Loven af 1857 laa for, blev der ogsaa henvist til Kreditforeningerne, og man sagde: Men Gud, det har jo ingen Nød, Folk kunne gaa til Kreditforeningerne. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse, hvad et fremragende Medlem af Folkethinget, Monrad, en Gang yttrede om denne Henviisning. Han sagde: „Naar Noget i indværende Termin skal gjøre en Udbetaling, lad os sætte af 20,000 Rd., saa vilde han efter de tidligere stedfindende Forhold paa Markedet kunne vente, at han omtrent kunde tilveiebringe et saadant Beløb, dersom han gjorde et Laan hos Kreditforeningen af 21,000 Rd., og altsaa mødte med 21,000 Rd. i Kreditforeningsobligationer; men naar han nu kommer paa Markedet med sine 21,000 Rd. i fornævnte Obligationer, saa vil han jo dermed ikke nær kunne reise et Beløb af 20,000 Rd. Dersom han kun faar 75 pSt. for disse Obligationer i Stedet for tidligere 97 pSt., saa vil han derved komme til at savne en 4 a 5,000 Rd.“ Denne Betragtning gjordes gjældende allerede den Gang, og jeg skal tilføie, at der er en meget stor Lighed mellem, hvad der den Gang kunde opnaas for Kreditforeningsobligationer, og hvad der for Liden kan opnaas for dem. Den Kurs, som f. Ex. lydde 4 pSt. Kreditforeningsobligationer, 4de Serie, have i nærværende Dieblit, er 80—80 $\frac{1}{2}$. Dersom der i meget stort Omfang skete en Tilgang af Laan, vilde der rimeligvis blive dannet en 5te Serie, og jeg gad egentlig nok vide, hvad Kurs denne vilde komme i. Altsaa, jeg tror, at en Henviisning til at gaa ind i Kreditforeningerne vil i nærværende Dieblit kun vanskeligt hjælpe Bedkommende. Men naar nu Forholdene med Hensyn til Prioritetslaan udvikle sig videre i besværende Retning, kan jeg ikke tænke mig Andet, end at en stor Del af dem, der tidligere have modtaget Laan og nu faae Opfigelse, ville se sig nødte til at lade deres Eiendomme realisere, og en saadan Realisation er efter de Erfaringer, man i stort Omfang har gjort i Efteraaret og i Vinter, i den Grad pødeliggende, at der ikke kan være Tale om, at Bedkommende kan faae Noget i Behold. Jeg har set over hundrede Exempler paa, kan jeg gjerne sige, hvorledes smaa Eiendomme, der under normale Forhold vare 800—1,000 Rd. værd, og hvori der var Prioriteter af, lad mig sige 300 Rd., ere